

er Nogen, som behøver synderlig flere Oplysninger end dem, som allerede foreligge om, hvorledes Stillingen er. Jeg vil tilstaa, at dengang 1ste Behandling af denne Sag sluttedes, kunde hverken jeg eller noget af de Medlemmer, der slutte sig til den Side, hvortil jeg hører, egentlig nære noget synderligt Haab om at faae noget Udbytte ud af denne Sags videre Behandling, idet ikke blot den Tilbageholdenhed, som da fandt Sted fra adskillige Medlemmers Side, men ogsaa det, der fra anden Side blev udtalt, forekom os ikke at varse heldigt med Hensyn til denne Sags videre Fremme i den nuværende Samling. Jeg vil dog tilstaa, at da man supplerede det Udvalg, der allerede var nedsat om et andet Lovforslag for ogsaa at behandle dette, havde jeg dog noget Haab — man haaber jo altid, hvad man ønsker — jeg havde dog noget Haab om, at der idetmindste maatte komme Forhandling om det, der maatte siges at være Hovedstridspunkterne — ellers maatte jo Nedsættelse af Udvalg og Forhandling i Udvalg blot anses for en Forsnag — jeg havde dog troet, at man var kommen til at behandle adskillige mindre Spørgsmaal om Sætterne, om hvilke der faktisk forelaa meget forskellige Meninger. Saaledes stode vi altsaa; men allerede i det første Møde maatte dette Haab svinde. Man forelagde for os de Forslag, der nu her ere stillede som Vædringsforslag til Lovforslaget, og de ere ikke alene med Hensyn til Kompensationsspørgsmaalet, men ogsaa med Hensyn til saa at sige hele Toldloven meget indgribende. De Herrer ville se, at der foreligger Forslag til Forandring af en saadan Række Sætser, at det næsten er Forandring af de halve, ialtsald $\frac{2}{3}$ af alle de Sætser, der findes i Loven. Naar man nu virkelig skulde vente at bringe den Sag videre, saa vilde det ialtsald have været et ikke lille Fremskridt, om man kunde have forhandlet det med hinanden og derved kunde have faaet reduceret disse mange og beklagelige Differentser til et nogenlunde indskrænket Tal. Det er muligt, at der desuagtet ikke var opnaaet nogen Lov iaar; men der er intet Menneffe, der tror, at der ved den Maade, hvorpaa man nu tager Sagen, kan opnaas nogen Lov, og man kunde da maasse have opnaaet, at man virkelig var kommet et Skridt videre, og at forskellige af de Meningsuligheder, som kunde være mellem os, muligvis vare blevne udjævnedes. Det viser sig jo forøvrigt baade af Flertallets Betænkning og de Udtalelser, som ere komne idag fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Falbe-Hansen) og Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C.

Sage), at ikke engang Flertallet selv er enigt om Vædringerne, men at nogle Medlemmer af det forbeholde sig senere, ialtsald med Hensyn til mange af disse Sætser, at slutte sig til helt andre Forslag. Den ærede Ordfører har jo idag udtalt sig mod det Mindretal, hvortil jeg hører, og har derved udtalt sig i saa skarpe Udtryk, at idetmindste jeg ikke finder Anledning til at komme ind paa dem; thi netop deres Stærphed og den Maade, hvorpaa de fremkom, vil være forklarende nok med Hensyn til hele Situationen for Enhver, som virkelig vil se denne. Den ærede Ordfører udtalte, at Mindretallet aldeles misforstod sin Stilling, naar det var Mindretallets Mening i Udvalget at forhandle og træffe Aftale; det kunde der ikke være Tale om mellem Flertallet og Mindretallet i dette Thing, men det var Noget, som der kun kunde være Tale om mellem dette Thing og det andet Thing. Hertil skal jeg ganske simpelt svare det ærede Medlem, at er det ikke Meningen at forhandle i Udvalget, hvad skal saa Udvalget til? Man kunde da have fremmet denne Sag endnu hurtigere — det synes jo nu, at det kun er Hurtigheden om at gjøre — naar man ganske simpelt havde fremsat sine Vædringer til Sagens 2den Behandling uden Udvalg. Jeg vil tilstaa i Mod sætning til den ærede Ordfører, at jeg aldrig har været i noget Udvalg, hvor man paa den Maade som her har forhandlet, og jeg kan virkelig ikke Andet end anse den Forhandling, der har fundet Sted, for en Parodi, naar man, hvor der er Tale om et helt nyt Lovforslag, ikke indlader sig paa at diskutere eller afstemme over de enkelte Punkter, men slaar hele Historien sammen, afstemmer derom og dermed laaber det Hele færdigt. Det er naturligvis Noget, man kan gjøre, og Mindretallet er naturligvis nødt til at finde sig deri og høre sig derfor; men det vil dog idetmindste have Lov til at sige, at det ikke kan erkjende denne Fremgangsmaade for nogen Forhandling. Nu er Stillingen altsaa ganske simpelt den, at man bliver staaende paa det Standpunkt, man engang har indtaget; man vil ikke — og det er meget skarpt udtalt af den ærede Ordfører for Flertallet — ned under en Nedsættelse af Størrelse som Krigsskathælbet, nemlig ca. 3 $\frac{1}{2}$ Million Kr., og den ærede Ordfører udtalte da ogsaa, hvad der i høieste Grad forundrede mig at høre af ham, at naar man ikke kunde faae dette, saa brød man sig slet ikke om Toldloven. Jeg siger, at det undrede mig ganske særligt at høre netop den ærede Ordfører sige dette, thi er der Nogen, der tidligere har arbejdet